

07.12.2022

Група 24

Мегей А.В.

Всесвітня історія

Урок № 4

Тема уроку: **Радянська окупація Східної Європи. Початок Холодної війни. Меморандум Дж. Кеннана і промова В. Черчіля в Фултоні.**

Хід уроку

1. Радянська окупація Центрально-Східної Європи. Територія в Європі, звільнена в період Другої світової війни арміями антигітлерівської коаліції, була поділена на зони військової окупації. У Західній та Південній Європі встановили контроль США, а над Центрально-Східною Європою та значною частиною Балкан — СРСР. США в підконтрольному регіоні сприяли поновленню основ західної демократії в суспільстві.

Курс стосовно зони окупації СРСР наприкінці війни визначив Йосип Сталін, який сказав, що «ця війна відрізняється від попередніх: той, хто захоплює територію, зможе примусити захоплені країни прийняти свій суспільний лад».

Неодноразові заяви США та СРСР про визнання за кожним народом права на власний шлях розвитку не змінювали ситуацію. Радянське керівництво при цьому стверджувало, що успіхи комуністів обумовлені їхньою популярністю, а уряд Заходу вважав, що ці успіхи не можуть бути проявом вільного волевиявлення народів у країнах, де розміщуються частини Радянської армії.

Восени 1945 р. західноєвропейські лідери вимагали змін в урядах Румунії та Болгарії, стверджуючи, що їхній склад не відображає всі існуючі в цих країнах політичні сили. Радянське керівництво відкидало це, розцінюючи як спробу відновити навколо СРСР бар'єр із недружніх східноєвропейських країн.

Те, як Захід сприймав територіально-політичні реалії, що формувалися в тогочасній Європі, чітко пояснив Вінстон Черчилль у своїй промові, виголошеній у місті Фултон (США) 5 березня 1946 р. Він заявив, що СРСР і комуністичні організації світу, які є його «п'ятою колоною», прагнуть безмежної експансії, що загрожує всій «християнській цивілізації». В. Черчилль закликав усі англomовні держави до боротьби з поширенням комунізму.



В. Черчилль під час промови в місті Фултон 5 березня 1946 р.

У чому полягає значення цієї промови для формування біполярного світу?

Керівництво СРСР в особі Й. Сталіна оцінило цю промову як заклик «підпалювача війни» до «нового воєнного походу проти Східної Європи» і пообіцяло дати відсіч.

Суперечності, оприлюднені у промові В. Черчилля, стали вихідним пунктом для загострення відносин між союзниками.

2. «Холодна війна». Британський письменник Джордж Орвелл у статті «Ти та атомна бомба», опублікованій у жовтні 1945 р., уперше назвав тогочасне протистояння між США та СРСР «холодною війною». Поняття набуло поширення. Офіційно його вперше використав у промові радник президента США Г. Трумена Б. Барух у квітні 1947 р.

«Холодна війна» — поняття, що позначає глобальне економічне, ідеологічне й військово-політичне протистояння між СРСР із його союзниками й США, країнами Західної Європи з їхніми союзниками, що тривало із середини 1940-х і до початку 1990-х рр.

На думку деяких сучасних дослідників, «холодна війна» стала третьою та останньою у ХХ ст. світовою війною. З одного боку, вона мала ознаки справжньої світової війни, яка завершилася перерозподілом світу на користь переможця й крахом держав, які зазнали в ній поразки. З іншого — у «холодній війні»

переважно застосовували надзвичайно жорсткі засоби невійськового протистояння в економічній, ідеологічній, політичній і технологічній сферах. Це визначило форми, масштаби й наслідки глобального протистояння, які часто були поза межами світової війни.

Ознаки «холодної війни»



У «холодній війні» обидві сторони уникали відкритого конфлікту, усвідомлюючи його непередбачуваний результат через відсутність абсолютної переваги сил. Так, на початковому етапі «холодної війни» США тримали монополію на ядерну зброю, але не мали засобів її доставки, здатних подолати радянську протиповітряну оборону. У Європі СРСР переважав у звичайних озброєннях. Після появи в 1949 р. у СРСР ядерної зброї, а пізніше балістичних ракет як засобів її доставки військове суперництво обох держав вийшло на новий рівень.

Поняття «холодна війна» вперше застосував кастильський принц Хуан Мануель у XIV ст. Розмірковуючи про перебіг Реконквісти (боротьби між християнами та мусульманами) на Піренейському півострові, він поділив війни на «гарячі» та «холодні». «Гарячі війни» закінчуються загибеллю держав або миром. «Холодні війни» не приносять миру й честі тим, хто їх розпочав.

3. Передумови початкового етапу «холодної війни». Період 1947—1953 рр. визначають як початковий етап «холодної війни». США та СРСР готувалися до військового конфлікту.

У липні 1947 р. у США було надруковано статтю керівника відділу Державного департаменту Дж. Кеннана «Витоки радянської поведінки», де він виклав свою «стратегію стримування». За задумом автора, вона мала забезпечити підтримання миру у світі на основі неунікненості тотальної відплати противнику у випадку, якщо він завдасть першого удару. Стаття увійшла в історію як «меморандум Дж. Кеннана» і стала основою радянсько-американських відносин й усієї світової політики другої половини XX ст. Цей документ започаткував розробку стратегії США стосовно СРСР. Водночас обидві країни намагалися якомога швидше поширити свій вплив на країни, які ще не визначилися, поки цього не зробив противник.

У лютому 1947 р. британська влада повідомила американській, що не здатна самостійно надавати підтримку Греції і Туреччині. Це могло призвести до поширення радянського впливу на ці країни. 12 березня 1947 р. президент США Г. Трумен звернувся з посланням до Конгресу, де оцінив ситуацію як небезпечну для США, і попросив виділити 400 млн доларів для підтримки урядів Греції і Туреччини та фінансування відправки туди військового контингенту. Заява президента містила положення, що стали провідними для зовнішньої політики США й увійшли в історію як «доктрина Трумена». Її сутність полягала в наданні США підтримки вільним народам, які чинять опір агресії.

У червні 1947 р. державний секретар США Джордж Маршалл оприлюднив програму економічної допомоги постраждалим від війни Європі. Пізніше ця програма отримала назву «план Маршалла». На допомогу країнам, що його прийняли, було виділено близько 13 млрд доларів (125 млрд доларів за сучасними цінами). Попередньою умовою надання допомоги було усунення комуністів зі складу урядів. До 1948 р. комуністів у жодному уряді країн Західної Європи не стало. У здійсненні «плану Маршалла» взяли участь 17 західноєвропейських країн. Основну частину допомоги отримали Велика Британія, Франція, Італія, Західна Німеччина та Нідерланди.

«План Маршалла», крім допомоги європейській економіці, мав на меті сприяти розвитку США, надавши їм можливість позбавитися надлишку капіталів і створити в Європі платоспроможні ринки для збуту своєї продукції. Одночасно із цим він відповідав стратегічній меті «доктрини Трумена».

СРСР та союзні з ним країни засудили «план Маршалла» як спробу підпорядкувати Європу політиці США. Проте радянське керівництво вбачало в ньому перш за все загрозу своєму впливу на Центрально-Східну Європу. Країни Центрально-Східної Європи висунули гасло орієнтуватися на власні сили та

допомогу СРСР. Країни Західної Європи, які прийняли «план Маршалла», досить швидко відбудували економіку й самі почали конкурувати зі США на світових ринках.

«План Маршалла» призвів до загострення німецького питання. Три західні окупаційні зони Німеччини, які його прийняли, протистояли радянській зоні. У грудні 1947 р. американська газета «Нью-Йорк геральд трибюн» писала: «Ера Ялти завершилася. Поділ Німеччини дасть нам можливість свободи дій із включенням Західної Німеччини до системи західних держав».

4. Основні конфлікти початкового етапу «холодної війни». У 1948—1949 рр. спалахнула Перша берлінська криза. У червні 1948 р. в західних та радянській зонах почали впроваджувати окремі грошові реформи. При цьому радянська влада висунула вимогу включення західних секторів окупації Берліна у фінансову систему радянської зони.

Отримавши відмову, радянська окупаційна адміністрація розпочала блокаду Західного Берліна. У відповідь держави Заходу організували з ним повітряний міст. Кожні п'ять хвилин на його аеродромі приземлявся американський військово-транспортний літак. Усього в блокований Західний Берлін було перевезено понад 2,3 млн тонн вантажів. Обидві сторони не пішли на загострення конфлікту, оскільки це створювало загрозу початку нової війни в Європі. Однак вступити в переговори, що можна було сприйняти як вияв слабкості, вони також не побажали. Блокада Західного Берліна стала символом конфронтації, призвела до формування уявлень про США як рятівника західної цивілізації та посилила негативне ставлення до СРСР.

Через Берлінську кризу обговорення питання про створення єдиної Німеччини було зупинено більш ніж на 40 років. У 1949 р. західні зони окупації утворили Федеративну Республіку Німеччини (ФРН), а східні — Німецьку Демократичну Республіку (НДР). Західний Берлін став автономним самоврядним містом, зв'язаним транспортним коридором із ФРН.

Іншим конфліктом, який поставив США та СРСР на межу збройного протистояння, стала війна в Кореї в 1950—1953 рр. Після завершення Другої світової війни Корею було поділено по 38-й паралелі на радянську та американську окупаційні зони. Коли окупаційні війська було виведено, у Північній Кореї владу здобули комуністи, яких підтримував СРСР, а уряд Південної Кореї орієнтувався на союз зі США. При цьому обидва режими прагнули об'єднати Корейський півострів під своєю владою. У червні 1950 р. північнокорейські війська перетнули 38-му паралель і розпочали війну.

У війні в Кореї на боці півдня під прапором ООН діяли сили США та їхніх союзників, на боці півночі — китайські війська й радянські військові радники. Війна тривала зі змінним успіхом до 1953 р. Вона стала найнебезпечнішим конфліктом цього періоду «холодної війни». Генерал армії США Д. Макартур (командувач військ ООН, які діяли на півдні Корейського півострова) наполягав на тому, щоб завдати ядерного удару по Китаю. Однак президент Г. Трумен не бажав поширювати конфлікт за межі півострова й створювати цим привід до ядерного конфлікту із СРСР.

5. Утворення Організації Північноатлантичного договору (НАТО) та Організації Варшавського договору (ОВД). Реальністю післявоєнної Європи став її розкол на два угруповання держав. На одному боці стояли ті, що обрали «план Маршалла» і співробітництво зі США, на іншому — країни, які прийняли соціалістичну модель розвитку та зближення із СРСР. На Європейському континенті, як і в інших регіонах світу, почалося формування системи військово-економічних і політичних союзів, які протистояли одне одному. США та СРСР як «центри сили» біполярного світу були основою кожного з них.

Восени 1947 р. було утворено Комінформбюро (Інформаційне бюро комуністичних і робітничих партій). Воно стало структурою, через яку радянське керівництво здійснювало політичний та ідеологічний контроль за діяльністю правлячих комуністичних і робітничих партій країн Центрально-Східної Європи й неправлячих комуністичних партій Франції та Італії.

У 1948 р. СРСР уклав із більшістю країн Центрально-Східної Європи договори про дружбу, співробітництво і взаємодопомогу. У березні 1948 р. як відповідь на це з'явився Західний союз. Його учасниками стали Велика Британія, Франція, Бельгія, Нідерланди та Люксембург. Країни зобов'язувалися надавати одна одній допомогу в разі загрози їхнім інтересам. У випадку радянської агресії згідно з договором військові сили союзників діяли спільно. Цей союз не міг урівноважити військові сили в Європі, проте став сходиною до співпраці зі США. Члени Західного союзу усвідомлювали, що власних сил недостатньо, і звернулися до США та Канади з пропозицією вступити до нього.

4 квітня 1949 р. у Вашингтоні представники урядів Бельгії, Великої Британії, Франції, Данії, Ісландії, Італії, Канади, Нідерландів, Норвегії, Португалії та США підписали Північноатлантичний договір, за

яким утворився новий союз — Організація Північноатлантичного договору (НАТО). До нього додавалися угоди про взаємодопомогу між державами — членами союзу. У 1952 р. до НАТО приєдналися Греція й Туреччина, а три роки по тому — ФРН.

Організація північноатлантичного договору (НАТО) — міжнародна міжурядова організація, військово-політичний союз 29 держав Північної Америки та Європи, які прагнуть досягти мети Північноатлантичного договору 1949 р. У 2018 р. за Україною визнано статус країни-аспіранта на шляху приєднання до союзу.

СРСР ставився до НАТО як до «агресивного блоку», створеного державами Заходу з ініціативи США й спрямованого проти соціалістичних країн. Геополітичною протиположністю НАТО стала заснована в 1955 р. Організація Варшавського договору (ОВД). Її утворили Албанія, Болгарія, Угорщина, НДР, Польща, Румунія, Чехословаччина та СРСР, підписавши у Варшаві Договір про дружбу, співробітництво і взаємну допомогу. Договір визначив появу військового союзу соціалістичних держав за провідної ролі СРСР і закріпив біполярність світу на 36 років. Підписання Договору стало відповіддю на вступ ФРН до НАТО.

Висновки

- Радянська окупація Центрально-Східної Європи призвела до формування нових територіально-політичних реалій і загострення ситуації на континенті.
- Протистояння між США та СРСР спричинило появу такого явища, як «холодна війна».
- Початковий етап «холодної війни» наочно продемонстрував, яким жорстоким буде протистояння між двома «центрами сили».
- Поява НАТО і ОВД закріпила формування біполярного світу як нової геополітичної реальності.

Питання для самоперевірки

1. Коли В. Черчилль виступив із промовою в місті Фултон?
2. Що таке «холодна війна»?
3. Назвіть дату Першої берлінської кризи.
4. Які назви мали німецькі держави, утворені в 1949 р.?
5. Скільки держав у 1949 р. утворили союз НАТО?
6. Визначте передумови початкового етапу «холодної війни».

Домашнє завдання:

1. Опрацюйте конспект
2. Складіть таблицю «Міжнародні конфлікти початкового етапу “холодної війни”».

Назва і дата	Причини	Перебіг	Результати й наслідки

Виконані завдання відправте мені на електронну пошту anastasiamegei@ukr.net. У темі листа вказати ПІБ, номер групи, номер уроку і дату.